

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **P. P.**, zastoupeného JUDr. Taťanou Přibilovou, advokátkou se sídlem Kadláčkova 894, Kopřivnice, proti žalovanému: **Český úřad zeměměřický a katastrální**, se sídlem Pod Sídlištěm 9/1800, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2011, čj. ČÚZK 2415/2011-14/R, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2013, čj. 2 A 13/2011 – 46,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2013, čj. 2 A 13/2011 – 46, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Českého úřadu zeměměřického a katastrálního ze dne 12. 4. 2011, čj. ČÚZK 2415/2011-14/R, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 20 826 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Taťany Přibilové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Opavě ze dne 30. 12. 2010, čj. ZKI-P-3/337/2010-40/10, byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1994 Sb., o zeměměřictví a o změně a doplnění některých zákonů souvisejících s jeho zavedením (dále jen „zákon o zeměměřictví“), kterého se dopustil tím,

že dne 9. 6. 2010 jako vlastník pozemků parc. č. st. 647/12 a 506/5 v k.ú. Kozlovice hlasitým slovním projevem neumožnil vstup na pozemky, a to ani za přítomnosti hlídky Policie České republiky, Ing. T. B. jako osobě oprávněné vykonávat zeměměřické činnosti a jeho pomocnému pracovníkovi z firmy GEOPOINT Frýdlant s.r. o., přestože mu byl vstup pracovníků citované firmy na pozemky předem písemně oznámen. Tímto jednáním neoprávněně znemožnil vytyčení hranice mezi uvedenými pozemky. Podle § 17a odst. 2 zákona o zeměměřictví byla žalobci uložena pokuta 10 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 4. 2011, čj. ČÚZK 2415/2011-14/R, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Žalobce toto rozhodnutí napadl žalobou podanou Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 6. 9. 2013, čj. 2 A 13/2011 - 46, žalobu zamítl. Rozsudek městského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

II.

[4] Žalobce/stěžovatel/podal proti tomuto rozsudku městského soudu kasační stížnost. V ní namítal vady procesu dokazování před správním orgánem, pro které měl soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, nesprávné posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnost rozsudku z důvodů jiných vad řízení.

[5] Správní orgán v rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu provedl důkaz výsledkem svědka Ing. B. mimo ústní jednání, o jehož konání stěžovatele neinformoval a bylo mu tím znemožněno účastnit se výsledku svědka a klást mu otázky. Žalovaný i městský soud toto porušení zákona uznali, nemohlo však podle nich mít za následek nezákonnost rozhodnutí, neboť výpověď svědka byla žalobci čtena a byla mu též v písemné formě dána k vyjádření. S tím stěžovatel nesouhlasí. Ing. B. byl klíčovým svědkem, protože se skutku přímo zúčastnil; žalobce jako obviněný z přestupku měl ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) právo vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě. Porušení tohoto procesního práva žalobce žádné předložení učiněné výpovědi nemůže zhojit.

[6] Jako důkazní prostředky byly použity úřední záznamy Policie ČR, tyto ale nenaplňují požadavek dostatečného zjištění skutkového stavu, poskytují jen předběžnou informaci, k dokazování slouží až svědecký výslech osoby, která záznam vyhotovila. Městský soud sice jako důkaz odmítl oznámení o podezření ze spáchání přestupku, úřední záznamy policie ze dne 7. 10. 2010 a sdělení ze dne 20. 10. 2010 však v rozporu s judikaturou (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 96/2008) jako důkazní prostředky uznal a založil na nich své rozhodnutí.

[7] Stěžovatel oponuje právnímu závěru soudu, že výrok rozhodnutí o přestupku je určitý, trvá na tom, že skutek není řádně popsán; uvedení dne nepostačuje, popis jednání „hlasitým slovním projevem“ považuje za neurčité a nepřezkoumatelné.

[8] Nesprávný je i právní názor soudu, že mohl být spáchán přestupek dle § 17a odst. 1 písm. a) zákona o zeměměřictví, protože v daném případě nešlo o výkon zeměměřické činnosti, která má být využita pro katastr nemovitostí, ale dokumentace o vytýčení hranice pozemku měla být technickým podkladem pro vydání rozhodnutí ve správním řízení. Nebyla tak splněna uvedená podmínka a tedy i naplněna skutková podstata přestupku.

[9] Nepřezkoumatelnost rozsudku stěžovatel spatřuje v tom, že soud v rozporu se správním spisem na mnoha místech (str. 7, 8 a 9) vytýká žalobci (a vyvozuje z toho právní závěry), opakované protiprávní jednání dne 14. 5. a 9. 6. 2010. Předmětem přestupkového řízení bylo však pouze jednání žalobce dne 9. 6. 2010, a to proto, že dne 14. 5. 2010 se žalobce žádného protiprávního jednání nedopustil, protože o provedení tohoto měření byl vyrozuměn až 18. 5. 2010. Další zmatečnost se týká str. 6. rozsudku. Se žalobcem nebyl sepsán dne 27. 9. 2010 žádný dodatek k protokolu; uvedenou listinu vyhotovil a zaslal sám žalobce správnímu orgánu v reakci na to, že mu neumožnil účastnit se výsledku svědka B. a ani nezaprotokoloval jeho námitky.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti předně uvedl, jaký je účel právní úpravy porušení pořádku na úseku zeměměřictví dle § 17a a násl. zákona o zeměměřictví a podrobným rozbořem ustanovení tohoto zákona a souvisejících přepisů oponoval námitce žalobce, že nemohla být naplněna skutková podstata přestupku dle § 17 a odst. 1 písm. a) zákona o zeměměřictví v bodu (8) shora.

[11] Zdůraznil, že žalobci muselo být zřejmé za jakým účelem je měření nutno provést, že jde o osoby oprávněné k jeho provedení, odmítl je však pustit na pozemek dvakrát. Dne 14. 5. 2010 sice nebyl dopředu informován, že bude měření prováděno, a proto nebylo toto jednání jako přestupek kvalifikováno, ale jiný důvod k odmítnutí vstupu na pozemek zde nebyl. Jednáním, které bylo naprosto neslučitelné s tím, aby mohlo být měření provedeno dne 9. 6. 2010, pak naplnil skutkovou podstatu přestupku. Chování žalobce podporuje závěr, že v rozporu se zákonem odmítá jakékoliv měření na svém pozemku. Svého jednání nelituje, nadále setrvává na svém mylném právním názoru, že má právo nepustit na svůj pozemek osoby oprávněné vykonávat uvedené činnosti.

[12] K namítaným procesním vadám žalovaný odkázal na závěry rozsudku a odůvodnění svého rozhodnutí. Případné zrušení rozhodnutí správních orgánů (kdy postih by již nemohl pro uplynutí prekluzivní lhůty uložit) by mohlo stěžovatele utvrdit jen v přesvědčení, že může bránit vstupu na svůj pozemek stejným způsobem i nadále. Represivní i preventivní účinek postihu by se tak vytratil.

III.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Svým obsahem stěžovatelem uplatněné kasační důvody jsou podřaditelné pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších přepisů (dále jen „s. ř. s.“).

- a) *Vady správního řízení, pro které měl soud napadené rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].*

[16] K tvrzenému porušení ust. § 51 odst. 2 správního řádu ve spojení s čl. 6 odst. 1 Úmluvy ze správního spisu vyplývá, že ing. B. podal nejprve vysvětlení (úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 9. 6. 2010) na Policii ČR a následně rovněž vysvětlení dne 20. 7. 2010 na přestupkovém oddělení Magistrátu města Frýdku-Místku. Po postoupení věci a zahájení přestupkového řízení Inspektorátem ZKÚ v Opavě byl jako svědek vyslechnut (protokol ze dne 20. 9. 2010), výslech probíhal bez přítomnosti stěžovatele od 9.00 hod. Stěžovatel, jako obviněný z přestupku, byl téhož dne od 10.00 hod. při ústním jednání seznámen s obsahem protokolu o výpovědi svědka ing. B. (byl mu přečten). Stěžovatel oponoval tvrzení svědka a k jeho žádosti mu byla poskytnuta kopie protokolu o výslechu svědka a kopie záznamů o podání vysvětlení, které svědek podal 9. 6. 2010 a 20. 7. 2010 a na které protokol o jeho svědecké výpovědi odkázal s tím, že svědek vypovídá shodně. Podáním ze dne 27. 9. 2010, označeným jako „Dodatek k protokolu“ stěžovatel oponoval tomu, jak byla výpověď svědka přenesena do protokolu o ústním jednání s ním a protokolována jeho reakce, dále namítal rozpory v tvrzeních svědka v úředních záznamech o vysvětlení a v protokolu o jeho výslechu o znemožnění přístupu na dotčené pozemky. V odvolání (bod 4.) a následně i v podané žalobě (bod IV. A.) krajskému soudu stěžovatel námitku proti způsobu provedení důkazu výsledkem svědka ing. B. mimo ústní jednání vnesl.

[17] Podle ust. § 51 odst. 2 správního řádu obecně platí, že správní orgán má provádět důkazy za přítomnosti účastníků, a to buď při ústním jednání, o jehož konání musí účastníky vyrozumět s předstihem nebo mimo ústní jednání, přičemž v takovém případě musí o provádění důkazů účastníky vyrozumět včas, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Účastník řízení má právo být provádění důkazů přítomen a musí mu být dána možnost (až na výjimku uvedenou) se účastnit provedení důkazu i tehdy, je-li prováděn mimo ústní jednání. Povinnost řádně předem informovat účastníky o provedení důkazu je realizací zásad vyjádřených v § 4 odst. 3 a 4 správního řádu, smyslem zakotvení tohoto pravidla je umožnit účastníkům řádné uplatnění jejich práv dle § 36 odst. 1 až 3 správního řádu. I když současný správní řád výslovně (oproti předchozí úpravě § 33 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb.) neobsahuje právo účastníka klást svědkům otázky při ústním jednání, nelze novou úpravu vyložit tak, že tuto možnost účastník pozbyl. Tato možnost je zajištěna právě založením povinnosti informovat účastníka o provedení důkazu i v případě, bude-li prováděn mimo ústní jednání, aby toto právo mohl využít.

[18] Dle zvláštní právní úpravy v řízení o přestupku podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích je nařízení ústního jednání obligatorní a v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Obviněný z přestupku má právo vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a vyjádřit se bezprostředně k jejich výpovědi. Přestupkové řízení je tak ovládáno zásadou bezprostřednosti a ústnosti a obviněný z přestupku má právo účastnit se výslechu svědka.

[19] Nejvyšší správní soud nesdílí závěr žalovaného (str. 13 odůvodnění rozhodnutí) a následně i městského soudu (str. 6, poslední odstavec), že postup správního orgánu I. stupně byl vadou řízení, která nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, protože stěžovateli byla výpověď svědka přečtena, byl mu předán i protokol o výpovědi svědka a mohl se k němu vyjádřit a současně správní orgán vycházel i z jiných důkazů.

[20] Záznam o podání vysvětlení ing. B. ze dne 9. 6. 2010 (provedený Policií ČR podle § 61 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb.) ani záznam ze dne 20. 7. 2010 (§ 137 odst. 4 správního řádu, § 60 zákona o přestupcích) nelze použít jako důkazní prostředek. Proto správní orgán sice správně přistoupil k provedení důkazu výsledkem svědka (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 96/2008 - 115), nicméně postup, jakým důkaz výsledkem svědka provedl, byl v rozporu s ust. § 51 odst. 2 správního řádu, resp. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť popřel smysl zákonem stanoveného příkazu provádět důkazy „v zásadě“ při ústním jednání, tzn. v přestupkovém řízení za přítomnosti účastníka řízení a rovněž zásadu bezprostřednosti a ústnosti.

[21] V protokolu o výpovědi svědka ze dne 20. 9. 2010 není uvedena celá výpověď svědkem učiněná toho dne, ale (po úvodních 2 stranách, včetně citace Oznámení o přestupku a poučení svědka) je na str. 3 nejprve uvedeno, že „...vypovídal tak, jak již bylo zaznamenáno...“ v záznamech o podání vysvětlení, pak následuje odstavec (šest řádek) zaznamenávající toho dne učiněnou vlastní výpověď svědka. Protokol z ústního jednání konaného následně se stěžovatelem jako obviněným z přestupku na str. 4 uvádí, že „obviněný byl dále přečtením nahlas seznámen s obsahem protokolu o výpovědi svědka...“. Jakým způsobem správní orgán vyslýchající svědka konfrontoval shodu „nezaznamenané“ aktuální výpovědi svědka s dříve podaným vysvětlením v záznamech, nelze určit (vyloučeno není ani jejich přečtení). Jak byla následně stěžovateli obviněnému z přestupku předestřena tvrzení svědka ze záznamů o vysvětlení, na která protokol o výsledku svědka toliko odkazuje s tím, že svědek tvrdil totéž, není zřejmé. Stěžovatel sice obdržel jak kopii protokolu o výpovědi svědka tak kopie záznamů o vysvětlení, rozpory na které poukazoval následně v podání z 27. 9. 2010 („dodatku protokolu“), kdy se (tak sic) s „celou výpovědí“ svědka seznámil, nebyly odstraněny, ač obhajobu stěžovatel jako obviněný založil na tom, že z výpovědi svědka stran umožnění vstupu na pozemky plynou rozpory.

[22] Postup při provádění důkazu výsledkem svědka sám o sobě byl v rozporu se zákonem. „Dle § 55 správního řádu je povinností svědka učinit výpověď, pokud tomu nebrání některý ze zákonem stanovených důvodů. Správní řád neupravuje způsob, jímž má výsledek svědka probíhat. Občanský soudní řád v § 126 odst. 3 a trestní řád v § 101 odst. 2 shodně stanoví, že svědek musí souvisle vylicít vše, co ví o předmětu výsledku. Teprve následně jsou svědkovi kladeny otázky. Dodržení tohoto postupu je významné při hodnocení věrohodnosti výpovědi svědka. Není sebemenšího důvodu, proč by tato obecná metodologie výsledku svědka neměla být aplikována i v řízení správním. Tím spíše, že dle § 126 odst. 3 o. s. ř. by byl na základě § 64 s. ř. s. povinen postupovat i správní soud, pokud by přistoupil k zopakování či doplnění dokazování (výsledku svědka) provedeného ve správním řízení (§ 77 odst. 2 s. ř. s.)“ (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 34/2010 - 73). Správní orgán byl povinen celou výpověď zaznamenat a trvat na tom, aby svědek souvisle vylicil průběh události, k níž byl vyslýchán. Hodnocení svědecké výpovědi, zda je obsahově shodná či

nikoli s podaným vysvětlením, mu při provádění tohoto úkonu nepřislušelo. Důkaz výsledkem svědka byl nadto proveden bez přítomnosti obviněného z přestupku. Nejvyšší správní soud proto námitku stěžovatele shledal důvodnou, tato vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí; právo stěžovatele na obhajobu bylo dotčeno.

[23] Důvodná je i obrana stěžovatele, že úřední záznam Policie ČR ze dne 7. 10. 2010 a sdělení Policie ze dne 20. 10. 2010 nejsou dostatečným důkazním prostředkem.

[24] Krajský soud sice nepřiznal důkazní váhu oznámení o podezření ze spáchání přestupku, podaném Policií ČR dle § 58 odst. 1 zákona o přestupcích, naopak však (str. 7 rozsudku) za důkaz jednání žalobce podle soudu „...lze považovat sdělení Policie ČR úředním záznamem ze dne 7. 10. 2010 a výpisem knihy hlášení a fotozáznamů ke dni 14. 5. 2010. Ze sdělení Policie ČR ze dne 20. 10. 2010 vyplývá, že žalobce opakovaně jak 14. 5. tak 9. 6. 2010 znemožnil a to i za přítomnosti přivolané hlídky Policie ČR provedení zeměměřické činnosti na svém pozemku ... pracovníkům firmy GEOPOINT,s.r.o., kterým znemožnil výkon geodetických prací na svých pozemcích a jejich zaměření tím, že stát ve středu příjezdové cesty na svém pozemku, nechtěl ustoupit a byl rozhodnutý nikoho na pozemek nepustit, což provázel hlasitým projevem, kterým dával najevo, že jakožto vlastník pozemku má právo nikoho na pozemek nepustit. Takto jednal i v přítomnosti přivolané hlídky Policie ČR.“ Posledně uvedené sdělení městský soud označil za důkaz poskytující dostatečný obraz o chování žalobce dne 14. 5. a 9. 6. 2010. Nejvyšší správní soud k tomu nad rámec dodává, že předmětem řízení o přestupku bylo jednání žalobce toliko dne 9. 6. 2010, posuzování či hodnocení jednání žalobce dne 14. 5. 2010 soudu nepřislušelo. (Nadto z výpisu z Knihy hlášení a fonogramů zaslaného policií výslovně plyne, že dne 14. 5. 2010 došlo k nedorozumění, pracovníci firmy provádějící měření se domnívali, že na příjezdové cestě měřit mohou, proto se ani nelegitimovali, k žádnému přestupku ani trestnému činu nedošlo).

[25] Jestliže městský soud opřel svůj závěr, že naplnění skutkové podstaty přestupku stěžovatelem bylo prokázáno dostatečně uvedenými záznamy (vedle výpovědi svědka ing. B., stran níž namítanou vadu postupu neshledal) zatížil své rozhodnutí vadou. Uvedené úřední záznamy ze dne 7. 10. 2010 a ze dne 20. 10. 2010 byly sepsány dodatečně policisty zasahujícími dne 9. 6. 2010, a to k žádosti správního orgánu I. stupně z 5. 10. 2010 o předložení důkazů, v níž kromě důkazních prostředků označených žalobcem při ústním jednání (zvukový záznam rozhovoru, záznam z volání na tísňovou linku ze dne 14. 5. 2010) bylo uvedeno též, že žalobce namítal absenci jakéhokoli dokumentu, kde by byl popsán způsob, jakým znemožnil vstup na svoje pozemky.

[26] Správní orgán je povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku postaveny najisto. V projednávané věci měl správní orgán vyslechnout policisty zasahující dle uvedených záznamů na místě dne 9. 6. 2010, zvláště pak za situace, kdy obviněný z přestupku (žalobce) v průběhu řízení (následně i v odvolání) zpochybnil okolnosti skutku, jenž mu byl kladen za vinu, a pravdivost tvrzení svědka. Úřední záznam jako jednostranný úkon nemůže nahradit svědeckou výpověď policistů ani v případě doznání obviněného, natož pak v případě, kdy obviněný z přestupku naplnění skutkové podstaty přestupku popírá a tvrdí, že se skutek nestal.

[27] Městský soud při hodnocení důvodnosti žalobních námitek vznesených jak proti postupu při provedení důkazu výsledkem svědka, tak proti použití úředních záznamů, pochybil. Při zjišťování skutkové podstaty správním orgánem byl porušen zákon v ustanoveních o řízení způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a soud měl proto napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

b) K námitkám nezákonnosti rozsudku krajského soudu spočívajícím v nesprávném právním závěru soudu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[28] Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 34/2006 - 73). V daném případě stěžovatel namítal v průběhu řízení, že nepostačuje určení dne, kdy k jednání došlo, neurčitost výroku spatřoval v bližším vymezení konkrétní hodinou. Neurčitost a nepřezkoumatelnost výroku spatřoval i ve vymezení, že se jednání dopustil „hlasitým slovním projevem“.

[29] Nejvyšší správní soud se v hodnocení těchto námitek jako nedůvodných ztotožňuje s hodnocením žalovaného i městského soudu. Časové vymezení skutku určením dne je v dané věci postačující. Z podkladů pro rozhodnutí nevyplývá, že by téhož dne na témže místě v souvislosti se zeměměřickou činností došlo ještě k jinému jednání stěžovatele než popsanému ve výroku, jímž by byla naplněna skutková podstata dalšího jiného přestupku, ani že by po neúspěšném pokusu provést vytyčení hranic mezi pozemky byl žalobce opakovaně v jinou dobu téhož dne vyzván k zpřístupnění pozemků a žalobce v jednání pokračoval. Stejně tak způsob jednání, kdy ve výroku nejsou uvedeny konkrétně slovní spojení, jakými měl žalobce zabránovat vstupu na své pozemky či vykazovat zeměměřiče z pozemků, nečiní výrok rozhodnutí nepřezkoumatelným či neurčitým.

[30] Právní argumentaci stěžovatele, že k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 17a odst. 1 písm. a) zákona o zeměměřictví v daném případě nedošlo, protože nešlo o zeměměřickou činnost, která měla být využívána pro katastr nemovitostí, ale vytyčení hranice pozemku mělo být technickým podkladem pro vydání rozhodnutí ve správním řízení, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Již orgán prvního stupně, stejně tak i žalovaný a krajský soud v odůvodnění rozsudku opakovaně s odkazem na znění § 3 odst. 1 a 3 a § 7 odst. 1 zákona o zeměměřictví a další související předpisy zdůraznili, že osoby oprávněné vykonávat zeměměřické činnosti jsou oprávněny vstupovat na pozemky po předchozím oznámení vlastníkově spolu s jejich pomocnými pracovníky; touto činností se získávají technické údaje, pomocí nichž se v katastru evidují nemovitosti. Jde o omezení vlastnického práva na základě zákona v zájmu řádného provádění této činnosti. Neoprávněné znemožnění nebo ztížení výkonu těchto činností je proto jednáním, které naplňuje skutkovou podstatu přestupku dle § 17a odst. 1 písm. a) zákona o zeměměřictví. Vytyčení hranice v daném případě bylo podle § 3 odst. 1 uvedeného zákona, § 19a zákona č. 344/1992 Sb. o katastru nemovitostí a příslušných ustanovení vyhlášky č. 26/2007 Sb. takovouto činností prováděnou oprávněnou osobou, výsledky této činnosti prováděné ve veřejném zájmu využívají pak nejenom orgány státní správy zeměměřictví a katastru nemovitostí, ale i jiné orgány státní správy a územní samosprávy v rozsahu své působnosti.

Vytyčování hranic je vždy činností využívanou pro katastr nemovitostí bez ohledu na to, před jakým správním orgánem probíhá správní řízení, pro jehož účel má být vytyčení hranice pozemku provedeno. Dokumentace o jakémkoliv vytyčení hranic se stává součástí jedné části katastrálního operátu, tj. dokumentace výsledků šetření a měření pro provedení a obnovu souboru geodetických informací a může být podkladem pro další výsledky zeměměřických činností (např. vyhotovení geometrického plánu pro zápis práv do katastru).

c) *K námitce stěžovatele, že odůvodnění rozsudku krajského soudu trpí jinou vadou [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]*

[31] Stěžovatel tvrdí, že soud v rozporu se správním spisem vytýká žalobci opakované protiprávní jednání, a to dne 14. 5. a 9. 6. 2010, ačkoli předmětem přestupkového řízení bylo pouze jednání dne 9. 6. 2010.

[32] Nejvyšší správní soud stěžovateli přisvědčil. V odůvodnění rozsudku městský soud nejen v části konstatování obsahu správního spisu, ale i v části hodnocení důkazů (str. 7) a jejich relevance pro závěr o spáchání přestupku, užívá obrat, že žalobce znemožnil provedení zeměměřických činností, popř. zabránil vstupu na pozemky ve dnech 14. 5. i 9. 6. 2010 (str. 7, 8), a to v rozporu s § 7 odst. 1 zákona o zeměměřictví. Soud několikrát zdůraznil, že žalobce bránil vstupu na pozemky opakovaně v uvedených dnech, současně jinde uvedl, že postihovaným jednáním bylo jednání jen dne 9. 6. 2010 (rovněž str. 7 i 9 odůvodnění rozsudku). Následně při posouzení výše uložené sankce a požadavku na moderaci, soud přihlíží i k jednání žalobce dne 14. 5. 2010.

[33] Soudem učiněný závěr z úředních záznamů ze dne 7. 10. 2010 a 20. 10. 2010, resp. ze sdělení Policie ČR ze dne 20. 10. 2010 a z výpisu z Knihy hlášení a fonogramů ke dni 14. 5. 2010 (podle soudu důkazních prostředků), že žalobce opakovaně zabránil vstupu na pozemky v rozporu s § 7 zákona o zeměměřictví, resp. že se opakovaně ve dnech 14. 5. a 9. 6. 2010 dopustil protiprávního jednání, vyvolává zmatečnost, neboť překročil rozsah přezkoumávaného rozhodnutí, jímž byl postih byl vyvozen jen za jednání dne 9. 6. 2010. Městský soud nemohl chování žalobce dne 14. 5. 2010 přičítat žalobci k tíži ani při přezkoumání výše uložené sankce (str. 9 odůvodnění rozsudku), pakliže toto jednání žalobce nebylo předmětem řízení o přestupku a nadto v ten den ze strany žalobce nešlo o protiprávní jednání, protože nebyl o měření dopředu informován. I když se jevílo jako obstrukční nikoli vstřícné (popř. jako nedorozumění, jak je popsáno ve výpisu z Knihy hlášení a fonogramů, kde se současně uvádí, že uvedeného dne po vysvětlení situace „osoby dokončily svou práci a z místa odjely“) a dne 14. 5. 2010 tak byly provedeny pouze přípravné práce (dle odůvodnění rozhodnutí o přestupku ze dne 30. 12. 2010, str. 12, poslední odstavec, str. 13, 2. odstavec zdola, str. 15, 3. odstavec zdola), nemělo mít vliv na úvahu soudu při přezkoumání výše sankce, popř. užití moderačního práva soudu.

[34] Městský soud při konstatování obsahu správního spisu (str. 6 rozsudku shora) nesprávně rovněž uvedl, že „Dne 27. 9. 2010 byl proto sepsán se žalobcem dodatek k protokolu, ve kterém se vyjádřil k výpovědi Ing. B. ze dne 20. 9. 2010...“. Následně pak vycházel z toho, že tak měl stěžovatel možnost se vyjádřit k tvrzení svědka ing. B. Jde o dílčí nesprávnost, která bez spojení s nezákonným postupem při provedení výslechu svědka ing. B., nemůže

sama o sobě způsobit nepřezkoumatelnost rozsudku a vést k jeho zrušení. Svůj dílčí význam má pouze ve spojení s důvody uvedenými shora k bodu a).

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Ze shora vyložených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost žalobce je důvodná, a proto zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Poněvadž Nejvyšší správní soud dále zjistil, že již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, postupoval podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a druhým výrokem zrušil též toto rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (viz přiměřeně § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.).

[36] Jelikož Nejvyšší správní soud současně se zrušením rozsudku městského soudu postupoval podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, byl v souladu s § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s. povinen rozhodnout jak o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, tak i o náhradě nákladů řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu.

[37] Při úvaze o náhradě nákladů řízení se soud řídil § 60 odst. 1 s. ř. s.: jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení. Náklady v jeho případě tvoří odměna a hotové výdaje jeho zástupkyně, přičemž výše odměny za jeden úkon právní služby činí 2 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2012], resp. 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2013]. Soud proto žalobci přiznal částku 6 300 Kč za tři úkony právní služby provedené do 31. 12. 2012 spočívající v převzetí a přípravě zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a podání ve věci samé – správní žaloby a repliky [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Dále soud žalobci přiznal částku 3 100 za jeden úkon právní služby provedený po 1. 1. 2013 spočívající v podání kasační stížnosti dne 15. 10. 2013 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Ke čtyřem úkonům právní služby soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupkyně žalobce ve výši 300 Kč za jeden úkon, tj. celkem částku 1 200 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu).

[38] Jelikož zástupkyně žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil soud v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. částku odpovídající odměně a náhradě hotových výdajů, o částku 2 226 Kč odpovídající 21 % sazbě daně z přidané hodnoty [§ 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty].

[39] Další náklady žalobce tvoří zaplacené soudní poplatky, a to 2 000 Kč za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu [položka 18 bod 2. písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a 5 000 Kč za kasační stížnost (položka 19 zákona o soudních poplatcích) a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[40] Celkově tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši 20 826 Kč, kterou je žalovaný povinen do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku uhradit k rukám zástupkyně žalobce (§ 149 odst. 1 zákona č. 63/1999 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu